

Løstegang, Tiden maatte være kommen til — bør være tvungent, thi der er ingen Betsignelse ved en kirkelig Handling, der ikke bliver modtagen frivillig. Det, man altsaa vil ved et Forslag som det foreliggende, er ikke at indføre en ny Lov, ikke at indføre en Lov til borgerlig Vielse, men at stille de to Ting ad, som nu ere sammenblandede for derved at frigive den kirkelige Vielse, saa at den bliver en selvstændig fri Sag, og ingen Andre modtage den end de, der virkelig ønske og begjære den; og derved kan der neppe være stor Betænkelighed. At den nuværende Vielse ikke er en rent kirkelig Handling, saaledes som Mange tro, ser man blandt Andet deraf, at Præsten ikke maa vie et Par Folk, uden forud at have sikret sig mangfoldige Ting f. Ex., at Manden ikke har nydt urefunderet Fattigunderstøttelse, at han, naar han er Embedsmand, har sat i Enkeltstuen, og mangfoldige lignende Ting, som der aldrig kunde være nogen Grund til at tage med, hvis det var en rent kirkelig Handling, det dreiede sig om. Men saa tror jeg ogsaa, at man gjør bedst i at adskille disse to Ting, saa at det bliver det Borgerlige, der er tvungent og maa være tvungent, og det Kirkelige, der bliver frit. Det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille, er, som jeg bemærkede ved Indbringelsen, ikke mit eget; det er et Forslag, jeg har taget fra Kirkekommissionen, hvor det blev stillet af et meget anseligt Mindretal. Da det ikke er mit eget, har der været Ting, som jeg for mit Vedkommende ikke har kunnet gaa ind paa, og et Par Paragrafer deri har jeg slettet; men det er ogsaa Ting, som jeg har ladet blive staaende, om jeg end under en følgende Forhandling maaske kunde ønske dem ændrede. Der er først en Bemærkning, jeg vil gjøre om et Punkt i § 3, som maaske har forundret enkelte værdige Medlemmer. Der staa, at den i Forordningen 30te April 1824 § 3 Nr. 2 foreskrevne Betingelse, at begge Parter ere konfirmerede og have annammet Nadverens Sakramente, bortfalder, og at Attest for Udskrivning af Skolen skal træde istedetfor Konfirmationsattest. Dette er selvfølgelig nødvendigt, naar Egtefæls Stiftelse skal være en borgerlig Handling; men der er maaske dem, der ville sige: Men er det ogsaa nødvendigt udtrykkelig at bemærke det, thi denne Bestemmelse i Forordningen 1824 om Konfirmation som Betingelse for Vielse er jo allerede bortfalden. Jeg tror imidlertid ikke, at dette forholdes sig ganske saaledes. Det er meget sandt, at man har en Ministerkrivelse, ja man har flere — man har en af 8de August 1868 og en af 4de Marts 1873 — der udtale, at det ikke er nødvendigt for Folk, der skulle have kirkelig Vielse, at de iforveien ere konfirmerede; men Sagen er, at Bestemmelsen i Frdn. 1824 er en Lov, og det er dog neppe heldigt, at Lovene blive forandrede ved Ministerkrivelser. I hvert

Fald vil det vist findes fuldkommen rigtigt, om en ny Lov om de samme Forhold udtrykkelig hæver den gamle Bestemmelse. I Forlagets §§ 4 og 5 fastsættes det, at det skal være den juridiske Dyrighedsperson, der foretager den borgerlige Stadsfæstelse af Egtefædet, og jeg for mit Vedkommende kan ikke se rettere, end at det er i og for sig det Rigtigste og Klarest. Men jeg kan heller ikke negte, at der er Noget i den Indvending, som ofte er bleven gjort, at Dyrighedspersonen undertiden bør saa langt borte fra de vedkommende Brudefolk, at det vil være overmaade besværligt for dem at skulle reise derhen. Man har derfor gjort forskjellige Forslag for at finde en nemmere Løsning, og en saadan antager jeg ogsaa, det vil kunne lykkes at opnaa. Jeg tror, at man enten maatte kunne forpligte Dyrighedspersonen til at møde i Brudens Hjem, eller at man kunde finde en anden Mand, der boede Brudeparret nærmere, til at forrette Vielsen. Der har f. Ex. i Kirkekommissionen været tænkt paa Præsten, og det Forslag, der var stillet af Bloug, Lermanen og Sjøgsbro, gik netop ud paa, at man skulde lade ham besøge den borgerlige Handling i borgerlig Dragt og hjemme i sit eget Hus, og der er Meget, der kunde tale derfor. Men jeg negter ikke, at der ogsaa er en hel Del, der kunde tale derimod, og navnlig kan det indvendes, at der derved vilde bevares endel Stin, saa at det for mange Mennesker kunde komme til at se ud, som om den Handling, der saaledes foretoges af Præsten, dog var en kirkelig Handling, hvad den slet ikke var eller skulde være. Jeg tror ogsaa, at Stemningen blandt Folk, der have fystet med disse Sager, har vendt sig bort fra denne Løst, idet de ønske, at det maa blive rent og klart, at den borgerlige Handling ogsaa virkelig er en borgerlig Handling, og at først derefter den kirkelige Vielse finder Sted. Man har saa tænkt sig, at det kunde blive en dertil særlig ubvalgt Mand i ethvert Sogn, der foretog denne Handling, og det var jo nok muligt, at man kunde finde en saadan Ordning; men det er af de Ting, som et kommende Udvalg, hvis et saadant bliver nedsat, maatte tage under nærmere Overveelse. Der er endelig et Par Paragrafer i det oprindelige Forslag, saaledes som det forelaa fra Kirkekommissionen, som jeg har tilladt mig at ubelade, fordi det forekommer mig, at de ikke vare nødvendige, ja at de endogsaa kunne gjøre Støde. Den første er den, som i det oprindelige Forslag var § 4 og gik ud paa at indføre § 9 i Loven af 13de April 1851 i dette Forslag. Denne Paragraf bestemmer, hvorledes der skal forholdes med Børnenes religiøse Opdragelse i et Egtefæd mellem Personer, der høre til forskjellige Krossamfund. Men jeg tillod mig ifjor, da vi havde et lignende Forslag til Behandling, at fremspore en hel Række Exempler paa, hvor urimelig denne Bestemmelse i § 9 havde virket, og Justitsministeriet har i Sommer ved en